

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΙΣ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Όλοι οι Χριστιανοί πιστεύουν ότι ο Σταυρός, έγινε σύμβολο θρησκείας, από την εποχή που ξέσπασε ο Σωτήρ πάνω σ' αυτόν.

Οι αρχαιολόγοι όμως ισχυρίζονται ότι το σχήμα του Σταυρού, το πήρε ο Χριστιανισμός από προγενέστερα θρησκευόμενα και για να το αποδείξουν αναφέρουν τα εξής:

Ο συγγραφέας Σωζόμενος, αφηγημένος την κατά διαταγή του Πατριάρχου Θεοφίλου, καταστροφή των ναών του Αιγυπτίου Σεράπαδος στην 'Αλεξάνδρεια (379-395 μ. Χ.), αναφέρει ότι βρέθηκαν άπειρα στις πέτρες χαραγμένα σημεία, που είχαν το σχήμα του Σταυρού, ή όποιοι, κατά τους Αιγυπτίους, έσημαν την μέλλουσαν ζωή.

Εξ άλλου ο αρχαιολόγος Έβανς, καθώς ανέσκαυτε τα ανάκτορα του Μίνως στην Κνωσό της Κρήτης, βρήκε ένα θυσιαστήριο, στο μέσον του οποίου υπήρχε ένας Σταυρός, από χρωματιστό μάρμαρο, ύψους τριάντα εκατοστών.

Σε άλλα μέρη πάλιν των ανατόρων βρήκε και άλλους Σταυρούς, καθώς κι έναν δακτυλοθήλο, πάνω στον οποίο ο Σταυρός παριστάνα ως σύμβολο του Διός, κληρονόμο της Αιγύς της 'Αιθιοπίας.

Ο Έβανς στις ίδιες ανασκαφές βρήκε κι άλλο χριστιανικό σύμβολο, την περιτομή του 'Αγίου Πνεύματος, την όποια βρήκανε και στις Κρητικές εικόνας, από τις όποιες την έπληραν οι Σύροι και οι 'Ιουδαίοι.

Στο Αιγυπτιακό μνημό του Μουσειού του Λούθρου, υπάρχει ένα γλυκόνο άγαλμα, το όποιο παριστά τον Θεό Σέραπιον, ό οποίος φέρει πάνω στο κεφάλι του ένα μεγάλο Σταυρό.

Άλλα του βρίσκεται ένα γεράκι, πάνω στο όποιο είναι ένας άλλος Σταυρός.

Το γεράκι παριστάνει τον ήλιο του Σεράπαδος 'Ωρον, ή δέ έννοια του Σταυρού είναι και ό συμβολισμός της μετεώσεως ζωής.

Και στις ανασκαφές των Μυσηνών και της Τροίας βρέθηκαν Σταυροί μέσα στους τάφους, όπως και σε διάφορα ειδωλολατρικά θρησκευτικά μνημεία της Μιχράς 'Ασίας, της 'Ελλάδος, της Κύπρου, της Ρόδου κ.λ.π.

Στις χώρες της 'Ανω Ανατολής, ό Σταυρός ήταν σύμβολο του Βουδισμού και συχνά άνατάτα πάνω στα στήθη των ιεροποιών του Βουδισμού.

Ο Σταυρός εξέφραζε στα άρχαία θρησκευόμενα την ιδέα της αναγέννησεως.

Τό δέ τέλος τό σύμβολο του Σταυρού, τό δανείσθηκε ο Χριστιανισμός από προγενέστερα θρησκευόμενα, δέν πρέπει να εκπλήξει τους Χριστιανούς, γιατί τό σύμβολο των ειδωλολατρών ήταν τότε πολύ εσθιατά από τό κοινόν.

Αλλά λένε οι αρχαιολόγοι. Μπορείτε να νά μην τους πιστέψετε.

Επιδομαξέω τή σιγήν σου έντελώς, και σου έξομολογήμα ότι και 'γω...

— Ω ! δ' και μου τούραρες ! Σκέπτεσαι και σύ λοιπόν να παντρευτείς ; Εν λύση περιττώσει είμα ένθουσιασμένους ποι επιδομαξέεις τό σχεδόν μου και θα ένθουσιασθής άκομη περισσότερο, όταν σου πώ πού διάβεις να πάρω γενναία μου.

— Λέγε !
— Έ, λοιπόν, φίλε μου, για να μη βιάω σε σκοπιόνες τό μυαλό σου, σπειρώ άμέσως να σου πώ, ότι ή γυναίκα που άγαμπό και θέλω να την παντρευτώ είναι ή δέξ 'Ιωάννα Λοφανόν !
— Ήταν τόσο ή συγκίνηση σου έννοιωσε ό Πέτρος, καθώς άκουσε τα λόγια αυτά, ώστε για να μη λείψέ κάποι, στήριξε σε ένα έπιπλο. 'Όσοι, δειχόντας την μεγαλύτερη δυνατή ψυχραιμία, ωστόσο έστρεφε από λίγης στιγμής σπιλή, τον άδελφό του :
— Λες ότι την άγατάς, Παύλο. Μά εκείνη σε άγατάς ;
— Ο Παύλος τότε χαμογέλασε χωρίς άταφάσκεια και τού άπάντησε :
— Έτσι μου φανταί.

Ο Πέτρος είχε ξαναγίνει έντελώς κύριος τού έαυτού του.
— Έ ! λοιπόν παντρεύου την τότε, Παύλο, τού έλε. Είναι μία χαριστική νύα, την όποια από καρπό την έκτημό και ή όποια σου άξέλει... Άπόψε κιόλας, αν θέλεις, μπορώ να μιλήσω τού πατέρα της.

Και πρόματι τό ίδιο έκεινο βράδι, ό Πέτρος έζήτησε για τον άδελφό του την 'Ιωάννα Λοφανόν, ή όποια έδωσε την συγκατάθεσή της με την πού μεγάλη χαρά. Συγκινημένος τότε ό Παύλος έστρεξε κοντά της και της φίλησε τό χέρι.

— Όταν γύρισε στο σπίτι του ό Πέτρος, κούταξε πολλήν ώρα μία μεγάλη φωτογραφία τού πατέρα του που είχε στο δωμάτιό του και με την όποια αναμνηστικές σιχνά :

— Έ ! λοιπόν, πατέρα, Έκανα ή δέν Έκανα τό θέλημά σου ; Φρόντισα ή όχι σάν πατέρα σου τόν Πάυλο ; Τώρα μπορεί να ναι ήσυχ ή ψυχή σου. Έξησφάλισα την έντυχία του.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Τί πιστεύουν στην Κύθνο. Τά νυφικά φορέματα. Η μέρες της βδομάδας και ή σημασία τους. Η κακές και ή καλές ήμέρες για τις γεωργικές εργασίες. Η έτοιμότενες και ή λεχώνες. Η Μοίρες. Τά έννηπμερα και τα σακρντάπμερα κ.τ.λ. κ.τ.λ.

— Στην Κύθνο θεωρούν άποφράδες ήμέρες έκτός της Τρίτης, την Παρασκευή, όποτε οι κάτοικοι άποφρονούν τό κλάδεμα των άμπελων και τό λάτμα των σταφυλιών, καθώς και τό Σάββατο, κατά τό όποιο δέν ράβουν νυφικά φορέματα, για να μη γίνουν σάβανα τού ζεύγους.

— Για τις ήμέρες της έβδομάδας κατά σειράν οι Κύθνιοι έχουν τους εξής χαρακτηρισμούς :
«Τη Δευτέρα γεννήθηκε ό σοφός, την Τρίτη ό άντρωμένος, την Τετάρτη ό καλύτερος, την Πέμπτη ό καλύτερος, την Παρασκευή ό καλύτερος και τό Σάββατο ό καλύτερος».

— Ο πιο άκατάλληλος νηνας για γάμο θεωρείται και στην Κύθνο ό Μήης, γιατί όποιοι παντρεύονται τον μήνα αυτό εμπαίζονται και μαραινόνται.

— Κακές ήμέρες για τις γεωργικές εργασίες θεωρούνται στην Κύθνο αί από της πανσέληνου, τό εκάκοφοντα, όπως λέγουν εκεί, καλές δέ αί μετά την πανσέληνου, τό εκάλοφοντα. Η καλύτερη από τις ήμέρες τού εκάλοφοντα θεωρείται ή τελευταία Πέμπτη, τό «Αποπέτα», κατά τό όποιο έκτός των άλλων γιαιρεύεται και ή γηούη. Κατά τις πρώτες πέντε μέρες τού Αύγουστου, ή όποιες ονομάζονται «όριμα», απαγορεύεται τό πλάσιμο σούζων και τό κούλια, γιατί ό ήλιος ψήνει και ύπάρχει φόβος να ελαπλαδίσουν τό ρούχα και να «κάρη» τούς κολυμβητές.

— Η γενναίες στην Κύθνο όταν είναι σ' ένδιαφέροντα κατάστασι προσπαθούν να κρηφον άπ' τούς άλλους την κατάστασι τού άντρί, γιατί φοβόνται μήπως γεννηθή άσχημο τό παιδί τους.

— Επίσης κατά την έορτή τού άγίου Σιμεών ή έτοιμότενες μένον άρχες και δέν πίνουν σιχά χέμα τους ούτε τηγνάι ούτε τέντσηρη για να μη σε η μ ε ι ω δ η τού παιδι τους. Αν τυχόν δέ ξεχάσουν και πίνουν κανένα άπ' αυτά τά σκετή, πρέπει να φέρον γρήγορα τό δάχτυλό τους στο πόδι τους, για να κολήση εκεί τούλάχιστον ή κακοσμομαδιά τού βρέφους.

— Εκτός αυτού τό Σάββατο που ξεφρονίζον τα ψωμιά προσέχουν να μη μουτζουρωθούν ποθενά, γιατί τότε τό παιδί που θα γεννηθούν θα γίνη κατάρωρο.

— Κατά τις πρώτες ήμέρες τού τοκετού δέν έπαρτέται να είπωθον άσχημα λόγια μπροστά στη λεχώνα, γιατί αυτό έχει κακή επίδρασι επί τού βρέφους. Επίσης απαγορεύεται να μη κανείς σιχνά κούνα της λεχώνας μετά τη δύα του ήλιου. Επίσης

να άπλωμένα για στέγνωμα ρούχα, πριν χρησιμοποιηθούν από τη μητέρα ή τό νεογέννητο πρέπει να λιβαίνονται.

— Τις τρεις πρώτες νυχτες μετά τον τοκετό οι συγγενείς της λεχώνας βάζουν κάτω άπ' τό προσκέφαλό της διάφορα χρισματικά άσημικά, αφήνον δέ και μερικά γλυκίσματα, για να κολιπαίσουν μ' αυτά τις Μοίρες που διάβον να ει ο ρ α ν ο ν τού παιδι.

— Όταν περάσουν τρεις μέρες ύστερα άπ' τη γέννα, ή λεχώνα κατεβαίνει άπ' τό κρεβάτι της, και πατάει πάνω σ' ένα σιδερένιο άντικείμενο, για να σε ι δ ε ρ ο θ η τής. Τότε οι παριστάμενοι της εύχονται να γίνη σε ι δ ε ρ ο ν ι α σ.

— Κατά τις όχτώ πρώτες μέρες μετά τον τοκετό, ή καλύτερες γενναίες έξακολουθούν να μένον διαρκώς στο κρεβάτι και μόνο την έννάτη σηκώνονται. Και τούτο γιαι πιστεύεται ότι ή λεχώνα στις έννά εξ ε ν α γ ι ν ε τ α ι ν ε ι α σ, δηλαδή άποκτά την προτέρα δροσορότητα και ύγιαι της.

— Όταν περάσουν σαράντα μέρες, μετά τον τοκετό, οι συγγενείς της λεχώνας της εύχονται εκ α λ α σ ο ρ α ν τ α σ και εκ α λ ο ρ ο ρ ο ι ζ ι α σ. Η λεχώνα τό διάστημα αυτό δέν έπαρτέται να μη σε έξνο σπίτι, αν δέν παρηγή τό πόδι της άπάνω στο κλειδί τού σπιτιού. Επίσης οι οικείοι της κατά τις πρώτες ήμέρες φροντίζουν να σκεπάζουν με ύφασματα τούς καθρέπτες τού σπιτιού, για να μην έχη πού να καθρεφτιστή ή λεχώνα και λυπηθή βλέποντας χαλασμένη την όμη της.

— Έν γενει κατά τό διάστημα της ένγκυμοσύνης και της λεχωνιάς λαμβάνονται άρχετες προφυλάξεις στην Κύθνο για να μην πάθη τό παιδί από ε β α σ κ α ν ι α κ' από ε α γ ε ρ ι κ α σ.

ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος Τούλιος Λεραίτε

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η τελειότερες και καλύτερες γυναίκες βρίσκονται... στο νεκροταφείο. Μόνον ή γυναίκες και οι ήλιδοι δέν συγχωρούν.